

1/2 IVOT S OPILCEM

Neděle, 17 květen 2009

Vždy si myslím, že jsem na tom sama. Manžel když se napije začívám doma slovní psychický teror. Když si myslím nedá vydržet. Jindy je pozorný i v domácnosti a kolem domu co udělá. Ale když ho to chytne, tak je to neúnosné. Nadává, vyčítá, zesměšňuje. Vše na mě mu vadí. Klade otázky, které nemají žádnou úroveň. Mám již svá léta, je mi 55let a budoucnosti s ním se dost bojím.

Neodělaná jsem od něho když jsem byla mladší, kvůli dětem. Teď jsme společně za ty léta manželství nabudovali nějaký majetek a nyní by to bylo tak trochu dělit. Já jsem postižená s klouby a jsem na invalidním důchodu tak z toho bych mu asi tak trochu vyplatila určitou část. A on mě nutí do takové práce venkovní, kterou bych teď, když jsem operaci kloubu, asi tak trochu zvládla. Když tu práci dělat nejdu, tak mě nadává. V domácnosti si podle okolností práci zastanu tak přiměřeně podle momentální indispozice, ale vždy má navaženo, vypráno. V této věci újmu si myslím netrpím.

Již jsem přemýšlela, že navštívím psycholožku, ale on by tam stejně nešel. Snažím se být v klidu, ale když co je moc to je moc. Poslouchat ty jeho narážky je neúnosné. Vždy si ale říkám, že je šetrný na mě ruku nevztáhl, to bych již nevydržela. Píšu zde na této stránce, tak trochu abych si ulevila od napětí a podělila se s ostatními o mou bolest v duši. Jestli mě někdo odepíše, budu ráda. Alespoň budu vděčná, že jsem v tom sama. Děkuji všem za pochopení.

Marta